

stibenes Bedkommende, men jeg er overbevist om, at her er Medlemmer nok af dette Ting, som ville tage Ordet for at tale Dampstibenes Sag. Det skal jeg derfor ikke yderligere opholde mig ved.

F. Bøffen: Om jeg ret forstod det ærede Medlem, der nu fatte sig, ytrede han, at Søfarten manglede Talsmænd her i Salen, og at dette kunde have sat sig Mærke i Lovgivningen. Hvis jeg har forstaaet dette rigtigt, tror jeg dog, der er Anledning til stærkt at nedlægge Indsigelse imod denne Betragtning. Jeg tror, at det ikke maa glemmes, at der vistnok ikke er noget Erhverv her i Landet, der er blevet saa hensynsfuldt, saa velvilligt og saa gunstigt behandlet fra Lovgivningens Side med Hensyn til Statsafgifter som netop Søfarten. Naar det ærede Medlem vil tænke paa Ophævelsen af Skibsafgiften forleden Aar, vil han ikke gennem lange, lange Tider kunne finde noget tilsvarende Skridt med Hensyn til Stattelettelse over for noget andet Erhverv i Landet. — Jeg bad for øvrigt kun om Ordet for at gøre en Bemærkning med Hensyn til et enkelt Punkt af de stillede Ændringer, som jeg ikke hørte den ærede Ordfører omtale. Finansudvalget har nemlig stillet Forslag om at forøge Antallet af de Pladser, der eventuelt kunne blive besatte med udsendte Konsuler, med de to Stæder, Stockholm og Berlin. Det spiller jo ikke nogen væsentlig Rolle, da disse Poster ikke ville blive besatte, selv om de blive satte ind i denne Lov, før der derom finder særlig Afgørelse Sted for hvert enkelt Tilfælde. For saa vidt der imidlertid kunde ligge en Tendens i, at man fra Finansudvalgets Side har tilføjet disse to Pladser Stockholm og Berlin, tror jeg at burde for Traditionens Skyld fra de tidligere Udvalg, der have behandlet denne Sag, gøre opmærksom paa, at dette ikke staar i ganske naturlig Overensstemmelse med den Tankegang, hvori vi for nogle Aar siden behandlede denne Sag, hvilket ogsaa har fundet sit Udtryk i den paagældende Konsulatslov af 14de April 1893, der udtrykkelig siger, at de Pladser, man tænkte sig besatte med udsendte Konsuler, skulde være fortrinnsvis Handelspladser. Man kunde have Grund til ogsaa at begrænse det noget nærmere derhen, at det blev Søhandelspladser, og dertil kunde man have den gode Grund, at det jo er Søfarten, der fortrinnsvis bærer Konsulatsafgiften, og at man derfor ogsaa naturlig maatte have sin Opmærksomhed henvendt paa at anbringe de udsendte Konsuler paa saadanne Stæder, hvor de kunde tjene fortrinnsvis Søfartens Interesser, men vi have

ganske vist ikke i sin Tid lagt nogen videre Vægt paa, om det var Hovedstæder, som kunde have anden Betydning end som blotte og bare Handelspladser. Det forekommer mig derfor, at Forslaget, saaledes som det var forelagt fra Regeringens Side, var i nøjere Overensstemmelse med de Forudsætninger, man den Gang gik ud fra, end det nu vil blive med denne Tilføjeelse af de to Hovedstæder Berlin og Stockholm. Fjor man dette til, ser jeg ikke, hvorfor man ikke med lige saa megen Vægt kunde tilføje en Plads som Paris, hvor der ogsaa findes mange danske Interesser at varetage. Som sagt, jeg nævner kun dette, for at der ikke i denne Afstemning skulde lægges mere ind, end der behøves, idet jo selve Afgørelsen af, hvilke Pladser man til sin Tid vil vælge til Ansættelse af Konsuler, jo kommer til Afgørelse her i Tinget i hvert enkelt Tilfælde for sig.

Bluhme: Den Medsættelse, her er Tale om for Sejlstibenes Bedkommende i Konsulatsafgifter, tør jeg maaste gaa ud fra til Dels er fremkaldt derved, at der, som allerede nævnt af en foregaaende Taler, i Fjor blev indbragt et Ændringsforslag i saa Henseende til Konsulatloven fra det ærede Medlem for Erv. (F. Frederiksen) og mig. Jeg kan ikke nægte, at paa samme Tid, som jeg naturligvis glæder mig over, at Finansudvalget har foreslaaet en Medsættelse i Afgiften for Sejlstibe, beklager jeg, at det ikke har ment, at kunne gaa saa vidt, som vi foresloge i Fjor. Der kan ikke være Spørgsmaal om, at, set i sin Almindelighed, er den Afgift, der er paalagt vor Sibsfart under Navn af Konsulatsafgiften, i Virkeligheden efterhaanden bleven en Næringsafgift, og det synes mig noget uretfærdigt, at denne Afgift skal hvile paa vor Sibsfart. Saa den anden Side vil jeg indrømme, at den højstærede Minister, lige saa vel som Rigsdagen, kan beklage sig over den liden Taknemlighed, der vises, thi det er dog faktisk, at det er gaaet fremad i de senere Aar med Hensyn til at lette Skibsfarten, og særlig er jo Konsulatsafgiften bleven forandret saaledes og nedsat saaledes, at det maa stoes nu at være betydelig lettere for Skibsfarten at svare denne Afgift end tidligere. Naar vi til det Lovforslag, som blev vedtaget for nogle Aar siden, stillede Ændringsforslag om Medsættelse for Sejlstibe, var det begrundet i det Misforhold, vi mente, at der ved en Fjortagelse, en Misforstaaelse fra Udvalgets og ogsaa fra Ministerens Side var kommet ind i Loven, en Fjortagelse af det beregnede For-